

Simek Valéria

Kezet nyújtanak

Az évek kezet nyújtanak
egymásnak, mint az ember,
felreppennek a múltból,
küzdelmes, izzadságos
nyaraktól. Szemüket
hunyorítják az izzásban.
Egük mélysége, csillagaik
csobbanása fényesedik
arcukon, mint az öröm.
Fény, levegő, minden
elem énekel. Békére
büszke bizalom bontja
tereinek hallgatását.
Szavuk szelíd zúgású
és áradásos.

Kopott szövetén

Reményem lógó gombként
fityeg a kapkodó idő
kopott szövetén.
Anyám halott, nincs ki
becézve megbocsásson
elherdált éveimért, gerendasúlyú
tévedéseimért.
Milyen új-szövetségben
éljek Istenem, mikor
létemmel szövetkezem.

Partomlás

Szakadozik, rojtosodik
a köznapi tisztesség.
Ki öltözteti ujjá?
Hiába futunk
tűért, cérnáért.
Arcunkon jeges esők
kopognak, kalapunkból
elrepültek a pacsirták.
A partomlás nem ért
véget alattunk.
Égig érő kérdőjelek,
felkiáltójelek léceiben
kapaszkodunk.
Annyi hazugság
tépte szét gyermeki
álmom fátyolát, már
csak az igazság dűhe
vonz, életem már
így folyik alá.